

Et brev om Guds ord

Kære venner i bibelkredsen.

Den 09.december 2000

Tak for samværet i onsdags, og tak for fællesskabet i troen på Jesus, vor Herre og frelser, der gav os det levende ord, da han gav sig selv for os. Og netop Ordet er grunden til dette brev.

Vi talte ved samværet om, hvorvidt Bibelens ord altid er Guds ord, og i den forbindelse blev vi enige om, at når Satan eksempelvis bruger Bibelens ord til at friste Herren med, eller når han gennem et menneske misbruger det samme ord, så er det ikke Guds ord.

Men hvor går grænsen? Er det Guds ord, når Bibelens ord oplæses eller tales af et vantro menneske? Jeg tænker ikke på undtagelserne, hvor Gud som underrets Gud vender selv Satans misbrug af Ordet til velsignelse. Spørgsmålet er helt konkret: Er det Guds ord, når en vantro præst læser op af Bibelen?

Hvis vi skal have svar på det spørgsmål, må vi gå til Herren Jesus selv. Han siger om sit eget vidnesbyrd:

"Han, som har sendt mig, er sanddru, og kun hvad jeg har hørt af ham, taler jeg til verden." Joh.8:26.

"Når I får ophøjet Menneskesønnen, så skal I forstå, at jeg er den, jeg er, og at jeg ikke gør noget af mig selv; men som Faderen har lært mig, således taler jeg." Joh.8:28.

"Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som har sendt mig, han har givet mig befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale." Joh.12:49.

"De ord jeg taler til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger." Joh. 14:10.

Disse vidnesbyrd lader ingen tvivl tilbage, når det drejer sig om Jesu tale. Han var helt afhængig af Gud og talte kun det, som Gud gav ham at tale. Han var selv Ordet, Guds evige og levende ord. "Og han, som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig alene, fordi jeg altid gør, hvad der er ham velbehageligt." Joh. 8:29.

Jesus siger også, at han ikke er kommen af sig selv, men at Faderen har sendt ham, for at han skal vidne om sandheden. Joh.8:42.

Ud fra Jesu eget vidnesbyrd ser vi, at der kræves to ting, for at det talte er Guds ord:

Den første betingelse er, at vedkommende er sendt af Gud. Hvis den, som taler, ikke er sendt af Gud, så står det menneske ikke i sandheden, men er en falsk profet, uanset om ordene er rigtige efter bogstaven. Jesus siger om sig selv som den sande hyrde, at fårene følger ham, fordi de kender hans røst, og han føjer til: "En

fremmed vil de ikke følge, men vil flygte fra ham, fordi de *ikke* kender hans røst.” Joh.10:5. Når vi i dag ser, hvordan frafaldet breder sig ind i Guds menighed, så skyldes det bl.a., at der gerne lyttes til ord, der er rigtige, men hvor røsten er forkert, og det fører til fortabelse. Jesus understreger det afgørende i at kende eller ikke kende røsten, fordi forskellen ikke ligger i ordene, men alene skyldes Helligånden. For den, som ikke er sendt af Gud, kan ikke tale ved Helligånden, for han ejer ikke Helligånden og er ikke i sandheden. Åndens tale er anderledes. Jesus siger: ”Det ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig. Dette har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.” Joh. 14:24-26. Og Jesus føjer til: ”Men når han, sandheden Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer det.” Joh.16:13-15. *Ingen kan tale Guds ord eller sige Herre, Herre uden ved Helligånden.* Den, som taler Guds ord men ikke ejer Guds Ånd, er en falsk hyrde.

Den anden betingelse er, at det talte skal opfyldes eller bekræftes af Helligånden, for sådan er Guds ord. Mens den første betingelse går på, at den talende ejer Guds ånd, så går denne betingelse på, om det talte er i overensstemmelse med Guds Ånd. For selv et genfødt Guds barn er ikke løst fra fristelsen til at misbruge Guds ord til at søge sin egen ære eller for egen vindings skyld. Og når det sker, er det ikke Guds ord, der tales, selv om bogstaven og ordene er rigtige, for Åndens gerning er at herliggøre Jesus.

Paulus skriver, at vi er sendebud (ambassadører) på Kristi vegne, som om Gud formaner ved os. 2.Kor.5:20. Når vi derfor oplæser Guds ord eller udlægger Ordet, så er vi i hans tjeneste som ambassadører, og det er ikke længere os, der taler, men ved Helligånden taler vi, hvad vi har modtaget af ham, der er det sande og levende ord. Det er ganske som med en jordisk ambassadør, der ikke taler på egne vegne, men på vegne af den regering, der har udsendt ham.

Lad os et øjeblik blive i billedet med en jordisk ambassadør. Hvis en person ville udnævne sig selv til ambassadør for et bestemt land og begynde at udtale sig på det lands vegne, så er han en løgner uanset, om han bruger de rigtige ord og har de rigtige meninger. Han er ikke kaldet og udsendt, og han vil menneskelig talt både være latterlig og blive straffet. Sådan også med selvbestaltede præster og prædikanter, der ikke er genfødt ved Ånden og kaldet af Herren. Derfor bør vi heller ikke lytte til dem, for de er ikke af sandheden, og påstanden om, at det trods alt er Guds ord, de forkynder eller læser, er ikke sand.

Og hvis vi bliver i billedet med den jordiske ambassadør og nu forudsætter, at han er kaldet og udsendt af et lands regering for at repræsentere sit land, så er det ikke tilstedeligt, hvis han forsøger at udnytte sin stilling til at søge egen ære eller til at opnå egne fordele. Det kan måske gå i en periode, men i det lange løb ender det ulykkeligt. Således også med et Guds barn, der søger sit eget. Han står ikke i Herrens råd, og han består ikke i dommen.

* * *

Hvorledes kan en kristen så vide, om det oplæste ord eller forkyndelsen er fra Gud og til herliggørelse af Jesus?

Der er 3 væsentlige kendetegn.

Det første gælder forholdet til Guds ord. "Taler nogen, skal han tale som Guds ord. Har nogen en tjeneste, skal han tjene, alt efter den styrke, Gud skænker, for at Gud i alt må blive herliggjort ved Jesus Kristus." 1.Pet.4:11. Det betyder, at talen hverken i indhold eller i ånd må være forskellig fra Gud ord. Derfor er det væsentligt, at Guds børn kender Guds ord og dagligt lever med Ordet, så det ikke blot bliver noget, der fra tid til anden høres med et halvt øre. Ordet er Guds kærligheds åbenbaring til det fortabte menneske, og alene i Guds ord ligger al sand glæde, al visdom til frelse og den sande gudsfrygt gemt som en hemmelighed.

Det andet forhold gælder den indre og den ydre sammenhæng og denne sammenhæng må ikke mangle. En Ordets forkynder må mere end nogen anden være et eksempel ved sit liv og sine gerninger, for af husholdere kræves, at de findes tro, ligesom der kræves meget af den, som har fået meget betroet. Det er ikke muligt at leve et liv i synd og samtidig stå som Ordets forkynder, for da er man ikke af sandheden.

Det samme gælder for kvindelige præster. Selv om ordene og forkyndelsen synes nok så evangelisk, så er det ikke Guds ord, når ordene forkyndes af en kvindelig præst – ganske enkelt fordi Gud i sit ord har sagt, at han ikke tillader kvinder at optræde som lærere. 1.Tim.2:12. Og det forhold er en anstødssten for menigheden i dag. Det er et af de områder, hvor Satan sætter særligt ind, fordi han der finder en forbundsfælle i den menneskelige fornuft. Men evangeliet er ikke fornuftigt, det er helligt og guddommeligt, og det er højt hævet over menneskets tanker.

I forholdet mellem det indre og det ydre er der et andet punkt, hvor Satan sætter ind, og det gælder selve måden, hvorpå evangeliet forkyndes. Ordet er helligt og ophøjet, og Ordet selv opfordrer os til at søge det, som er oventil. Men jævnligt høres Ordet brugt i en plat og lav sammenhæng og forkyndt på en måde, der nedgør Gud Herren i stedet for at ophøje den Hellige og evigt retfærdige, der har magt til at frelse og kaste i fortabelsen. En forkyndelse eller en oplæsning af Guds ord, der ikke grunder sig på gudsfrygt, er ikke det Guds ord, der skaber, hvad det siger. Det er blot menneskeord.

Det tredje forhold, der kendetegner en sand forkyndelse af Ordet, er Åndens vidnesbyrd. Et genfødt Guds barn ejer Helligånden, der har taget bolig i ham, for at Ånden sammen med vor ånd skal vidne om, at vi er Guds børn. Ånden er vor pant på arven hjemme i Himlen, og Ånden er Guds talsmand hos os og i os. Hans opgave er at herliggøre Jesus for os, så vi ikke skal vandre i blinde, men i Guds ords lys. Og Helligånden gør det ved at tage fra Jesus og give det til os, som tror, og derfor kan Helligånden aldrig godkende, hvad der ikke er fra Jesus. Særligt på dette punkt har Satan sat et sandt stormangreb ind mod de hellige. Det gælder ikke mindst, når vi må sige fra overfor de falske profeter, der i dag i mange forklædninger og på mange måder optræder som Guds ords forkyndere. Angrebene er mange, og velkendte:

- Du følger da vist ikke med tiden? Nej, for jeg er barn af evigheden.
- Din mening om den sag er da ikke kærlig? Jo, den er sand kærlig, fordi den er forankret i kærligheden ophav: Jesus og hans ord.
- Mener du, at du ved bedre end alle andre? Nej, men jeg ved, at alt, hvad Guds ord lærer, er sandt, og jeg ved intet andet til salighed.

Guds børn ejer Guds Ånd, og Ånden skal vejlede os til hele sandheden. Hverken Satan eller nogen myndighed i verden eller i menigheden her ret eller magt til at tage Ånden fra os, for Ånden er givet os af Gud, der har magt til at bevare den skat, han har betroet os.

Sammen med Ånden har Gud til hvert af sine børn givet en eller flere nådegaver til fælles gavn for menigheden. Derfor er heller ingen overladt til sig selv med sin tvivl eller usikkerhed. Hvis nogen er usikre på, om det, der forkyndes eller oplæses, er Guds ord, så har Gud i menigheden givet os nogle med nådegave til at kende ånder, for at vi ved Guds gave kan blive retledt og bevaret i sand tro og Guds-frygt.

Det er ikke uden grund, at vor Herre og Frelser advarer os mod de falske profeter og frafaldet i de sidste dage. Lad os derfor frygte Herren, så vi forbliver tro mod sandheden, der er åbenbaret i Guds ord, for at vi ikke skal fortabes og gå til grunde sammen med en utro slægt. Lad os holde fast i håbets bekendelse, for den, som forbliver tro indtil døden, har fred med Gud og ejer et håb og en frimodighed, som kun gudsbarnet kender. Det grunder sig ikke på menneskers ord og løfter, men det skyldes alene vor korsfæstede, opstandne og levende Frelser, der siger: "Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden." Joh.16:33.

Ovenfor er der talt meget om forkyndelsen af Guds ord. Ansvar for forkyndelsen ligger hos hele menigheden, hos alle Guds børn. Det hviler ikke alene på præster og evangelister. Derfor tager vi Paulus' formaning til hjerte, når han på alle forkynderes vegne beder om forbøn med ordene: "Bed også for mig, at ordene må gives mig, når jeg åbner min mund, så jeg med frimodighed kan kundgøre evangeliets hemmelighed, for hvis skyld jeg nu er sendebud i lænker. Ja, bed om, at jeg må have frimodighed til at tale ret derom." Ef.6:19-20.

Jeres i Kristus forbundne

Leif Sig Jensen